

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Mgr. A. I., CSc.**,, zastoupený Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 35, 602 00 Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2015, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 31. 7. 2014, č. j. byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“).

Proti rozhodnutí podal žalobce námitky, o nichž žalovaná rozhodla dne 19. 2. 2015, č. j., tyto zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Citované rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 4. 2015 nesouhlasil žalobce se zamítnutím jeho žádosti o uvedenou dávku důchodového pojištění, neboť se domníval, že ke dni podání žádosti o starobní důchod splnil dobu pojištění potřebnou pro přiznání starobního důchodu, tedy dobu 30 let. Dle jeho názoru mu měly být započteny doložené doby, které odpracoval v zemi původu, tj. Arménii, když na právní vztah mezi ČR a Arménií se aplikovala do dne 23. 9. 2009 Dohoda mezi ČSR a Arménií o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. (dále též „Dohoda“). Poukázal na ustanovení článku 24 odst. 1 písm. b) Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.), na ustanovení § 29 zdp a článek 26 Mezinárodního Paktu o občanských a politických právech, která v projednávané věci nebyla správně aplikována. Dále poukázal na platnost Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení, která byla publikována ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 57/2014 Sb. m. s. a vstoupila v platnost dne 1. 11. 2014, a která měla být na jeho případ aplikována. Žalobce je státním občanem ČR, proto žalovaná měla zkoumat, zda doby pojištění, které žalobce získal prací v Ruské federaci nebo Arménii, by mu mohly být podle předpisů Ruské federace zhodnoceny.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 3. 6. 2015 uvedla, že žalobci pro nárok na starobní důchod zhodnotila veškerou prokázanou dobu pojištění podle dokladů, které se nacházejí v jeho evidenci. Dodatečně mu byla zhodnocena i doba studia v Moskvě v rozsahu ust. § 16 odst. 4 písm. f) zdp. Ani po zápočtu této doby nezískal potřebných 30 roků pojištění, ale pouze 25 roků a 54 dnů. Doba jeho zaměstnání na území Arménie a Ruské federace však pro jeho nárok na starobní důchod nebylo možno zhodnotit, neboť byla ukončena platnost dohody mezi ČSR a SSSR. Jeho nárok je tak nutno posuzovat výhradně podle českých právních předpisů jak je podrobně vysvětleno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, případně i mezinárodních smluv platných k datu uplatnění nároku na dávku důchodového pojištění, tj. ke dni 2. 7. 2014. Vzhledem k uvedenému žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

Při jednání u Krajského soudu v Brně dne 9. 5. 2017 a 25. 5. 2017 setrval žalobce na žalobní argumentaci, která byla doplněna i vyjádřením jeho právní zástupkyně, která poukázala na právní pochybení žalované, která rozhodovala-li o nároku žalobce na starobní důchod v rámci námitkového řízení dne 19. 2. 2015, tedy v době platnosti Smlouvy mezi ČR a Ruskou federací o sociálním zabezpečení (platnost dnem 1. 11. 2014), měla na danou věc aplikovat tuto Smlouvu, tzn., že měla být žalobci zhodnocena doba zaměstnání, kterou získal v zemi původu, tj. v Arménii. Dále se odvolala i na skutkově shodnou věc, kterou řešil pod sp. zn. 4128/2015/VOP Veřejný ochránce práv, jehož právní názory citovala v písemném vyjádření ve věci ze dne 17. 5. 2017. Byla toho názoru, že se jedná o shodný případ jako v případě žalobce.

Zástupkyně žalované setrvala na právní argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemném vyjádření ze dne 3. 6. 2015.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o starobní důchod podal žalobce dne 2. 7. 2014 s požadavkem o jeho přiznání ode dne 2. 7. 2014. Dne 31. 7. 2014 žalovaná ve věci rozhodla tak, že žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zdp zamítla. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že účastník řízení ke dni 2. 7. 2014 získal pouze 18 roků a 356 dnů pojištění, nesplnil tak zákonnou podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na dávku, tj. nezískal 30 let pojištění. Dále uvedla, že důchodové nároky občanů, kteří získali dobu pojištění (zaměstnání) v České republice a v bývalém Svazu sovětských socialistických republik (dále též „SSSR“) a v Arménii, byly upraveny Dohodou mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959, publikovanou pod č. 116/1960 Sb. Podle článku 6 této Dohody důchody přiznávají a vyplácejí orgány sociálního zabezpečení té smluvní strany, na jejímž území občané, kteří mají nárok na důchod, trvale bydlí ke dni podání žádosti o důchod; důchody se přiznávají za podmínek a ve výši stanovené právními předpisy této smluvní strany. Ve vztazích mezi ČR a Arménií Dohoda byla považována za platnou do dne 22. 9. 2009. Nová smlouva o sociálním zabezpečení uzavřena nebyla. Vzhledem k tomu, že věkovou podmínku nároku na starobní důchod podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, účastník splnil až dne 2. 7. 2014, tedy až po skončení platnosti dohody, nelze tuto dohodu aplikovat a přihlídnout k době zaměstnání (pojištění) získané v Arménii.

V námitkách proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce proti tvrzení, že ke dni podání žádosti o dávku nesplnil dobu 30 let pojištění potřebnou pro přiznání starobního důchodu. Dle jeho názoru byla chybně nezapočtena doba ode dne 1. 7. 1995 do 30. 9. 1995, kdy měl zaměstnání, které však nemohl vykonávat z důvodu chybného rozhodnutí úřadu práce Brno-venkov, sp. zn. 1/95/Np ze dne 21. 6. 1995, který mu neprodloužil povolení k zaměstnání. Toto rozhodnutí na základě jeho odvolání bylo zrušeno rozhodnutím MPSV ze dne 22. 9. 1995, č. j. 44/601/23397/14.7.95 a následně vydal Úřad práce Brno-venkov pod sp. zn. 434/95/Np dne 29. 9. 1995 nové rozhodnutí, kterým mu povolení k zaměstnání udělil. Žalobce se domníval, že doba ode dne 1. 7. 1995 do 30. 9. 1995 mu měla být započtena, neboť měl příležitost být zaměstnán, ale nemohl být zaměstnán pouze z důvodu chybného rozhodnutí státního orgánu. Dále uvedl, že mu žalovaná chybně nezapočetla dobu vysokoškolského studia v cizině v zemi původu v Arménii a dále postgraduální studium, které absolvoval v době ode dne 13. 9. 1982 do 21. 1. 1987 v Institutu psychologie Akademie SSSR a to v rozsahu prvních šesti let studia po dosažení věku 18 let. Žalovaná odmítla mu započíst dobu studia na vysoké škole v Arménii a následně v Rusku, přestože byly splněny podmínky ust. § 11 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. S odkazem na následné další právní úpravy, které podrobně citoval, byl toho názoru, že mu měly být započteny doložené doby, které odpracoval v Arménii a které mu byly zhodnoceny i při přiznání invalidního důchodu, když se na právní vztahy mezi ČR a Arménií aplikovala do dne 23. 9. 2009 Dohoda o sociálním zabezpečení. Konstatoval dále, že mu v ČR byl udělen azyl a následně i občanství.

Žalovaná přezkoumala napadené rozhodnutí včetně rozsahu uplatněných námitek a po provedeném šetření zjistila, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a všemi dostupnými evidenčními materiály. Vyjádření k jednotlivým námitkám je součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které soud v plném rozsahu odkazuje. Dne 19. 2. 2015 tak bylo vydáno rozhodnutí č. j., které je předmětem

soudního přezkumu a jímž námitky byly zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2014 bylo potvrzeno.

Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně žalobce poukázala v podstatě na shodnost skutkového stavu žalobce se skutkovým stavem jeho manželky rovněž uplatňující nárok na starobní důchod, soud provedl důkaz soudními rozhodnutími týkajícími se žalobkyně A. I., které rozhodnutím žalované ze dne 23. 6. 2014 byl přiznán starobní důchod ve výši 3.248 Kč měsíčně. Proti rozhodnutí podala námitky, rozhodnutím žalované ze dne 5. 9. 2014, č. j. tyto byly zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2014 bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí podala žalobu, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 13. 5. 2015, a to tak, že žalobu zamítl, přičemž v odůvodnění vycházel z judikatury NSS, konkrétně rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 87/2011-40 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž je vysloven názor, že „*dobu zaměstnání na území druhé smluvní strany totiž český orgán sociálního zabezpečení podle článku 4 odst. 1 Dohody započítává toliko při přiznání starobního důchodu, a proto v tomto směru musí vycházet z právního stavu, který tu je v době podání žádosti o dávku důchodového pojištění.*“ Proti rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Ads 146/2015-24, a to tak, že kasační stížnost byla zamítnuta. Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala ústavní stížnost s tvrzením porušení jejich ústavním pořádkem garantovaných práv zakotvených zejména v článku 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Ústavní soud rozhodl ve věci ústavním nálezem ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III ÚS 3493/15, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Ads 146/2015-24 zrušil, neboť jím byla porušena základní práva stěžovatelky garantovaná v čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní stížnost v části, která směřovala proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2015, č. j. 41 Ad 37/2014-16 a proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 6. 2014, č. j. byla odmítnuta. Z odůvodnění ústavního nálezu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalované ze dne 14. 11. 2016, č. j. byl starobní důchod stěžovatelky zvýšen ode dne 1. 11. 2014 podle článku 16 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení, publikované pod č. 57/2014 Sb. m. s., kdy byla stěžovatelce zhodnocena doba pojištění získaná na území Arménie, jejíž zhodnocení se stěžovatelka domáhala v ústavní stížnosti. Tuto skutečnost rovněž konstatovala právní zástupkyně žalobce v průběhu soudního jednání v nyní projednávané věci žalobce.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Úkolem soudu v projednávané věci bylo posouzení, zda postup žalované byl v souladu s platnými právními předpisy, zda napadené rozhodnutí žalované nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Úvodem je nutno sdělit, že oblast vztahu sociálního zabezpečení mezi Českou republikou a bývalým Svazem sovětských socialistických republik byla upravena Dohodou mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení ze dne 2. 12. 1959 publikovanou pod č. 116/1960 Sb., která vstoupila v platnost dne 1. 7. 1960. K použitelnosti Dohody se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 Ads 40/2003-48, publ. pod č. 1032/2007 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku byla dohoda „*typem smlouvy uzavřené na teritoriálním principu, tedy určovala, že důchody přiznávají a vyplácejí orgány sociálního zabezpečení té smluvní strany, na jejímž území občané, kteří mají nárok na důchod, trvale bydlí ke dni podání žádosti o důchod; důchody se přiznávají za podmínek a ve výši stanovené právními předpisy této smluvní strany (čl. 6). Při přiznávání důchodu se plně započítávají doby zaměstnání (jakož i doby jiné jim na roveň postavené) na území obou smluvních stran (čl. 4 odst. 1).*“ Z relativní povahy mezinárodního práva a z úpravy obsažené v Dohodě o sociálním zabezpečení pak podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že tato Dohoda byla podle čl. 10 Ústavy ve znění ústavního zákona č. 395/2001 Sb. použitelná „*jen za předpokladu, že v době podání žádosti o důchod byla závazná ve vztahu k nějakému existujícímu státu, na jehož území (posuzováno podle stavu státních hranic ke dni vzniku nároku na důchod) žalobce získal v minulosti doby zaměstnání nebo jiné činnosti, které by byly podle této dohody a podle zákona č. 155/1995 Sb. započítatelné jako doby pojištění.*“

Čl. 4 odst. 1 Dohody je podle citovaného rozsudku nutno vykládat tak, že „okolnosti započtení doby zaměstnání posuzuje správní orgán podle právního stavu v době svého rozhodování, resp. podání žádosti o důchod, což znamená, že právě k tomuto okamžiku musí též posoudit, zda Dohoda platí ve vztahu k určitému státu vzniklému po rozpadu SSSR v závislosti na tom, součástí kterého z těchto států se stalo místo, kde byla doba zaměstnání za existence SSSR odpracována.“

Krajský soud v Brně zvážil věc následovně:

Žalobce, který se narodil dne v J., arménská republika, v bývalém Sovětském svazu, podal žádost o starobní důchod dne 2. 7. 2014 s datem přiznání ode dne 2. 7. 2014. Má ukončené vysokoškolské studium v zemi původu v Arménii a dále postgraduální studium, které absolvoval v době od 13. 9. 1982 do 21. 1. 1987 v Institutu psychologie Akademie věd SSSR. V Arménii byl rovněž výdělečně činný. Do ČR uprchl s rodinou v roce 1993, v roce 1995 mu byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR udělen politický azyl, resp. přiznáno postavení uprchlíka (stejně tak i ostatním rodinným příslušníkům). Následně v roce 2001 získal české státní občanství. V žalobě mj. namítl, že žalovaná nezhodnotila dobu zaměstnání, kterou získal v zemi původu, Arménii.

Napadená rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2014 a následně vydané v námitkovém řízení dne 19. 2. 2015 vycházejí shodně z právního názoru, že Česká republika je Dohodou o sociálním zabezpečení ve vztahu k Arménii vázána do doby publikace oznámení o ukončení její platnosti ve Sbírce mezinárodních smluv. Jedná se o reakci na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I ÚS 420/09. V návaznosti na citovaný nález oznámilo Ministerstvo zahraničních věcí České republiky ukončení platnosti dohody o sociálním zabezpečení ve

vztahu k Arménii sdělením ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 76/2009 publikované v částce č. 32 Sbírky ke dni 22. 9. 2009.

Podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v rozhodném znění, je jedním ze základních limitů pro účast na českém systému důchodového pojištění získání potřebné doby pojištění. Situaci žalobce v rozhodném období, kdy se vůči němu nemohla, s ohledem na shora uvedené, uplatnit Dohoda jako mezinárodní smlouva a posouzení nároku na dávku z českého důchodového systému dle českých právních předpisů, především zákona o důchodovém pojištění, bylo vůči žalobci nepříznivé, což takto vnímá i zdejší soud. Žalované však nelze klást k tíži, že ve vztahu k Arménii, jako nástupnickému státu po bývalém SSSR nebyl v rozhodném období tento stav napraven bilaterální mezinárodní smlouvou o sociálním zabezpečení, k jejímuž uzavření je vždy třeba souhlasu obou smluvních států. Přitom z ústavního pořádku ani z mezinárodních závazků České republiky nevyplývá, že by Česká republika měla povinnost jednostranně, bez adekvátní reciprocit ze strany druhého státu, tj. Arménie, uznávat pro účely svého důchodového pojištění doby odpracované v tomto druhém státě (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 6 Ads 69/2005). Tím, že nebylo v posuzované věci pro účely stanovení nároku na starobní důchod a jeho výši zohledněna ze shora uvedených důvodů doba zaměstnání žalobce v Arménii, nemohlo dojít ani k žalobcovu tvrzenému porušení jeho práv jako státního občana České republiky. Nárok na starobní důchod a určení jeho výše vyplývá z podmínek, které vymezuje především zákon o důchodovém pojištění. Výše starobního důchodu je stanovena objektivně a zákonná pravidla platí pro všechny stejně. S ohledem na uvedené v tomto směru se soud ztotožňuje s argumentací žalované.

Krajský soud v souladu se stanoviskem Ústavního soudu vysloveném v Ústavním nálezu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. III ÚS 3493/15 souhlasí s názorem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Ads 146/2015-24 do té míry, že samotným obsahem Dohody nemohlo být založeno legitimní očekávání manželky žalobce, že doby pojištění získané za platnosti této Dohody přetrvávají i její zánik. Tento názor lze transformovat i na případ žalobce. Pokud by tedy za trvání Dohody nebyly splněny všechny podmínky pro přiznání starobního důchodu, resp. nárok na přiznání starobního důchodu by nebyl v podmínkách nyní projednávané věci ani individualizovatelný na základě právní úpravy, nemohlo by být legitimní očekávání žalobce vůbec založeno.

Byla-li tedy žádost žalobce o starobní důchod podána dne 2. 7. 2014 s datem přiznání dávky od téhož dne, tzn. v době bezesmluvního vztahu, pak soud neshledal právní pochybení v posuzované věci ze strany žalované, naopak s jejím názorem se plně ztotožnil. Nutno opakovaně zdůraznit, že vznik nároku na dávku důchodového pojištění se posuzuje podle právního stavu, který tu byl v době podání žádosti o dávku.

Jiná situace však nastala ode dne 1. 11. 2014, kdy vstoupila v platnost Smlouva mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení, která v oblasti důchodového pojištění vychází z principu proporcionality. V oblasti důchodového pojištění Smlouva zaručuje vzájemnou výplatu důchodů mezi smluvními státy, pokud jde o ČR bez omezení s tím, že Ruská strana umožňuje výplatu ruského důchodu pouze občanům ČR a Ruské federace. Na rozdíl od předcházející smluvní úpravy (Dohody), smlouva zakotvuje standardní

princip sčítání dob pojištění pro vznik nároku na důchod a jeho přiznání a stanoví, že výsledný důchod odpovídá době pojištění získané podle právních předpisů jednoho smluvního státu (princip proporcionality). V případě, že doba pojištění získaná podle právních předpisů jednoho smluvního státu nebude dostačující pro vznik nároku na důchod, budou se brát pro nárok v úvahu i doby pojištění, které osoba získala ve druhém smluvním státě (princip sčítání dob pojištění), za předpokladu, že se tyto doby časově nepřekrývají. Každý ze smluvních států poté přizná a bude vyplácet důchod ve výši odpovídající době pojištění získané na jeho území (dílní důchod). V této souvislosti je třeba ještě upozornit na ustanovení článku 30 odst. 3 Smlouvy, které je reakcí na ukončení platnosti Dohody a jímž se základní zásada proporcionality určitým způsobem modifikuje. Smlouva, mj. říká, že pro stanovení nároku na důchod se přihledne i k dobám pojištění získaným před vstupem smlouvy v platnost a že dobu pojištění získanou od vstupu smlouvy v platnost, tj. ode dne 1. 11. 2014, bude hodnotit a přiznávat za ni důchod smluvní stát, na jehož území byla skutečně získána. Stejně pravidlo bude platit i pro období tzv. bezesmluvního stavu, který trval do 31. 10. 2014. Pro doby pojištění získané do 31. 12. 2008 se ale stanoví výjimka představující teritoriální prvek, který spočívá v hodnocení těchto dob státem trvalého pobytu, za předpokladu, že osoba ve státě trvalého pobytu získala alespoň jeden rok pojištění do tohoto data a za uvedené doby nebyl druhým smluvním státem přiznán důchod.

Odkazuje-li žalobce na shodnost splnění zákonných podmínek v posuzování nároku na starobní důchod jeho manželky s podmínkami na jeho straně, soud tento názor nesdílí, neboť citovaný ústavní nález není přílehlavý na nyní projednávanou věc, jelikož se jedná o rozdílnou situaci obou manželů. V případě manželky žalobce tato v kasační stížnosti podané proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2015, č. j. 4 Ads 146/2015-24 namítala, že za trvání Dohody splnila podmínky pro přiznání „předčasného“ starobního důchodu dle § 31 zdp, o který však nepožádala. Ústavní soud zaujal právní názor, že „pokud by stěžovatelce právní úprava v období do 22. 9. 2009 právo na „předčasný“ starobní důchod přiznávala, jednalo by se za okolností projednávaného případu o splnění podmínek pro možnost vzniku legitimního očekávání, že jí bude sociální dávka alespoň v rozsahu „předčasného“ starobního důchodu přiznána, aniž by bylo překážkou, že v daném období žádost o přiznání „předčasného“ starobního důchodu stěžovatelka nepodala. Jak bylo již shora uvedeno, k založení legitimního očekávání není totiž nezbytné, aby bylo o daném nároku stěžovatelky na základě její žádosti rozhodnuto, nýbrž postačí, pokud byl takový nárok individualizovatelný na základě právní úpravy, resp. pokud stěžovatelka v předmětném období splňovala všechny podmínky zákonem stanovené pro přiznání „předčasného“ starobního důchodu.“ V další části uvedl: „Krajský soud v Brně ani Nejvyšší správní soud se však otázkou legitimního očekávání ve vztahu k nároku na „předčasný“ starobní důchod nezabývaly, a to i přesto, že takové legitimní očekávání, které se váže k důchodu ve výši „předčasného“ starobního důchodu by muselo být v případě své existence zohledněno v řízení o přiznání „řádného“ starobního důchodu, které bylo předmětem přezkumu těchto soudů.“

Výše popisovaná situace však u žalobce nenastala, neboť v době platnosti Dohody nesplnil zákonné podmínky pro přiznání „předčasného“ důchodu, toto však ani nenamítal. Pouze nad rámec soud uvádí, že žalobce důchodový věk dosáhl ve věku 62 let a 8 měsíců, tj. ke dni 2. 7. 2014, nárok na předčasný starobní důchod z hlediska věku dosáhl dne 2. 7. 2011, tzn. po ukončení platnosti Dohody.

Závěrem soud konstatuje, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují ve věcech, v nichž tak stanoví citovaný zákon (ust. § 2 zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění). Správní právo upravuje vztahy mezi nerovnými subjekty především v tom směru, že fyzické nebo právnické osoby, vůči kterým je správa vykonávána, jsou povinny podřídit se rozhodnutí příslušných orgánů. Prameny správního práva jsou vymezeny jako státem stanovené nebo uznané normy, ve kterých jsou normy správního práva obsaženy. Hlavním pramenem správního práva v České republice jsou obecně závazné právní předpisy a při splnění stanovených podmínek též mezinárodní smlouvy (především mezinárodní smlouvy podle článku 10 Ústavy) a obecné právní zásady. Z hlediska absolutní právní síly originárními obecně závaznými právními předpisy jsou Ústava a ústavní zákony, zákony, zákonná opatření Senátu a obecně závazné vyhlášky obcí vydané v samostatné působnosti. Odvozenými obecně závaznými právními předpisy pak jsou Nařízení vlády, vyhlášky ministerstev a ostatních ústředních správních orgánů a obecně závazné vyhlášky obcí vydávané v přenesené působnosti.

Pokud se týká stanoviska Veřejného ochránce práv, na které se odvolala právní zástupkyně žalobce, a které se týkalo skutkově shodné věci, pokládal soud potřebné upozornit, že Veřejný ochránce práv má možnost provádět nezávislá šetření v daných věcech, provádět nápravu chyb veřejné správy pomocí neformálních návrhů či doporučení a zejména pak prostřednictvím veřejného tlaku na dané instituce, kdy má možnost veřejně vyzvat instituce, které pochybily k nápravě. Nemá však právo rušit či měnit rozhodnutí úřadů, eventuálně vstupovat do soudních sporů. Také nemůže být považován za odvolací instanci a nemůže ovlivnit výkon soudní moci. Soud proto z uvedených důvodů k jeho právnímu stanovisku nepřihlédl.

Optikou shora uvedeného a na základě nastoleného právního režimu soud dospěl k závěru, že v postupu a rozhodnutí žalované nebyly shledány právní či skutkové pochybnosti, proto žaloba byla shledána nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 s.ř.s. byla zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce ve věci samé neměl úspěch, náklady řízení mu proto ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznány nebyly, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová